

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 79.074 van 3 maart 1999

A. 66.013/VI-12.866

In zake : **SCHROEDERS** Jacques,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Gérald HORNE, advocaat,
rue Miville 4
4101 Jemeppe,
tegen :
de gemeente Flémalle.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 19 oktober 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Jacques SCHROEDERS de nietigverklaring vordert van het besluit van 7 juli 1995 waarbij de burgemeester van Flémalle hem bij wijze van tuchtstraf van 10 tot en met 14 juli 1995 met inhouding van wedde schorst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 januari 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 17 februari 1999;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. HORNE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. PIRET, loco Mr. RIGAUX, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker politieagent-hoofdbrigadier te Flémalle is; dat politie-inspecteur PIRONT op 8 juni 1995 een rapport over hem heeft opgemaakt waarin hem ten laste wordt gelegd dat hij op dezelfde dag geweigerd heeft om de formaliteiten voor de gevangenzetting van een beklaagde te vervullen onder het voorwendsel dat hij plantonwacht had en dat hij vervolgens, na het bevel daartoe te hebben gekregen, is opgestaan en de 64-jarige beklaagde achteraan bij de kraag van zijn jasje heeft gegrepen en hem in de bewaakte ruimte heeft gebracht zodat hij de genoemde formaliteiten kon vervullen; dat de burgemeester, die een rapport van de hoofdcommissaris heeft ontvangen

waarin tuchtstraffen tegen verzoeker worden gevraagd, laatstgenoemde op 15 juni 1995 heeft opgeroepen voor een verhoor op 4 juli 1995 en op de hoogte heeft gebracht van de klachten die tegen hem zijn ingediend, namelijk :

" het bevel dat inspecteur PIRONT u heeft gegeven, pas te hebben opgevolgd nadat laatstgenoemde driemaal daarom verzocht heeft en nadat u eerst geweigerd hebt; uw tegenzin te hebben geuit door een 64-jarige aangehouden persoon bij zijn jasje te grijpen zonder dat dit nodig was; door uw houding de goede werking van de politiedienst te hebben verstoord";

dat verzoeker op 4 juli 1995 door de burgemeester is gehoord; dat in de notulen van het verhoor staat dat hij een andere versie van de feiten heeft gegeven, waaruit blijkt dat hij naar eigen zeggen geen bevel heeft geweigerd, geen ergernis of tegenzin heeft laten blijken, de beklaagde niet bij zijn jasje heeft gegrepen zonder dat dit nodig was, noch de werking van de politiedienst heeft verstoord en waaruit blijkt dat hij vroeg dat de genoemde beklaagde zou worden gehoord zodat deze zijn verklaringen kon bevestigen; dat de burgemeester op 7 juli 1995 het bestreden besluit heeft uitgevaardigd waarin hij onder meer het verzoek om de getuige te horen afwijst, op de grond dat dit verzoek te laat is ingediend en het praktisch onmogelijk is de getuige te horen; dat verzoeker op 17 augustus 1995 een bezwaarschrift heeft ingediend bij de bestendige deputatie die op 21 september 1995 besloten heeft om geen enkele toezichthoudende maatregel te nemen ten aanzien van het bestreden besluit, waarvan verzoeker op 29 september 1995 op de hoogte is gebracht;

Overwegende dat verzoeker het eerste middel van het beroep ontleent aan de schending van artikel 301 van de nieuwe gemeentewet, in zoverre de burgemeester zonder geldige reden geweigerd heeft om een getuige op zijn verzoek te horen, terwijl zijn verzoek krachtens de genoemde wetsbepaling had moeten worden ingewilligd; dat

hij immers betoogt dat de redenen die tijdens zijn verhoor door de burgemeester en in het bestreden besluit zijn aangevoerd als rechtvaardiging voor de weigering om de getuige te horen, niet geldig kunnen worden geacht, aangezien :

- zijn verzoek geenszins te laat was ingediend, aangezien de wetgever niet heeft bepaald binnen welke termijn zulk een verzoek moet worden ingediend en omdat hij zijn verzoek al te kennen heeft gegeven toen hij is gehoord, dus nauwelijks enkele dagen nadat hij is opgeroepen en op een ogenblik dat het tuchtrechtelijk onderzoek nog aan de gang was;
- het niet praktisch onmogelijk was een getuige te horen, zelfs als die in de gevangenis verbleef, integendeel;
- zulk een verhoor geenszins twijfel kon doen ontstaan omtrent het vertrouwen dat in de verklaring van een meerdere moet worden gesteld;
- het uitoefenen van zulk een recht van verdediging niet mag worden bemoeilijkt door een willekeurige beslissing van de overheid over de vraag of het opportuun is een getuige te horen;

Overwegende dat de verwerende partij in haar antwoord stelt dat artikel 301, 7°, van de nieuwe gemeentewet weliswaar bepaalt dat het personeelslid dat voor een verhoor wordt opgeroepen moet worden meegedeeld dat het het recht heeft om het horen van getuigen te vragen, maar dat artikel 304 van dezelfde wet bepaalt dat de overheid getuigen kan horen, maar daartoe niet verplicht is; dat die overheid dat volgens haar kan weigeren, wanneer ze die onderzoeksmaatregel niet wenselijk acht, wat hier het geval is :

- omdat het horen van een gevangengezette beklaagde onoverkomelijke moeilijkheden kon opleveren, enerzijds gelet op artikel 304, § 2, van de genoemde wet dat bepaalt dat het horen van getuigen in het

openbaar kan plaatshebben en anderzijds gelet op de aanzienlijke termijn die deze procedure zou hebben vereist;

- omdat, vooral, zulk een getuigenis "niet meer klaarheid had kunnen scheppen omtrent de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd", aangezien de getuige op het gebied van drugs een dubieuze reputatie had, wat in krantenartikelen is onderstreept, en aangezien niet kon worden verwacht dat hij objectief zou getuigen over het gedrag van agenten die hem aangehouden en gevangengezet hadden;
- omdat, tot slot, de feiten niet ernstig bespreekbaar waren gelet op het uitvoerige rapport van inspecteur PIRONT en de verklaringen van verzoeker zelf die weliswaar op bepaalde punten van de verklaringen van de genoemde inspecteur afwijken, maar er niet grondig van verschillen;

dat ze in haar laatste memorie onderstreept dat verzoeker heeft toegegeven dat hij "de aangehoudene bij de rechterschouder of bij het bovengedeelte van de rug heeft gegrepen", wat hetzelfde is als hem "bij de kraag van zijn jasje" te hebben gegrepen; dat ze voorts opmerkt dat verzoeker toegegeven heeft dat hij geprikkeld heeft gereageerd en zich ruw gedragen heeft, aangezien hij verklaard heeft dat hij "snel is opgestaan en in de richting van de persoon is gegaan"; dat ze voorts onderstreept dat in het onderhavige geval het horen van de getuige alleen nuttig zou zijn geweest voor de eerste klacht, maar niet voor de twee andere klachten";

Overwegende dat het personeelslid tegen wie een tuchtrechtelijke vervolging is ingesteld, krachtens artikel 301, tweede lid, 7°, van de nieuwe gemeentewet het recht heeft om het horen van getuigen te vragen; dat de tuchtoverheid volgens artikel 304, eerste lid, van

dezelfde wet, "(...) ambtshalve of op verzoek van de betrokkene of van zijn verdediger getuigen (kan) horen";

Overwegende dat verzoeker, toen hij is gehoord en dus in het kader van een onderzoeksmaatregel, heeft gevraagd dat een getuige van de feiten die hem ten laste worden gelegd, zou worden gehoord; dat dit verzoek ten onrechte is afgewezen op de grond dat het verzoek te laat was ingediend en praktisch onmogelijk was; dat het verzoek immers geenszins te laat was ingediend, aangezien nergens wordt bepaald dat personeelsleden tegen wie vervolging is ingesteld, zulk een verzoek vóór het verhoor moeten indienen; dat in tegenstelling met wat de burgemeester te kennen heeft gegeven, het niet onmogelijk was dat verzoek in te willigen, aangezien de omstandigheid dat de getuige in de gevangenis zat, het makkelijker maakte om hem te horen zonder dat het tuchtrechtelijk onderzoek daardoor al te veel hinder of vertraging ondervond; dat de burgemeester, die het verzoek om een getuige te horen zonder geldige redenen heeft afgewezen, voorbijgegaan is aan de bepaling die in het middel wordt vermeld; dat dit middel gegrond is; dat de overige middelen van het verzoekschrift niet hoeven te worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 7 juli 1995, waarbij de burgemeester van Flémalle Jacques SCHROEDERS, politieagent-hoofdbrigadier, bij wijze van tuchtstraf van 10 tot 14 juli 1995 met inhouding van wedde schorst.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op drie maart 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.